

штампи, слободи удруживања, радним односима и др. и они не смеју да ограничавају та уставом призната права, већ само да омогуће њихово остваривање у складу са уставом, да конкретизују та уставом загарантована права. Закони се међусобно разликују и с обзиром на начин, поступак по коме се доносе. Тако постоје закони који се доносе по посебној процедури, другачијој од редовне процедуре. То би били квалификовани закони у њих спадају малопре поменути органски закони и закони који се доносе на референдуму. По правилу законе доносе законодавна тела (парламент) без обзира на различите критике да они нису увек средиште народне мудрости где се одговорно расправља и одлучује о њима. Но има ситуација када парламент не може да се сазове и ради, а постоји потреба да се донесу закони. То је у тзв. ванредним и ратним приликама када извршна власт преузима законодавну улогу и ступа на место парламента. Посебну врсту закона представљају делегирани закони који се доносе по основу делегације законодавне власти или у корист извршне власти или чак и неког ужег тела у парламенту, као што је рецимо случај у Италији по Уставу од 1948. По том Уставу је дато овлашћење комисијама (сталним комисијама парламента) да могу под одређеним условима да изгласавају законске предлоге, односно доносе законе. Једну врсту законодавне делегације је предвиђао и бивши Устав СР Југославије од 1992. и то са републичких скупштина у корист Савезне скупштине. Тако, по том уставном решењу, републичке скупштине су на основу заједничког предлога могле да „овласте“, да делегирају своју надлежност за уређење одређених питања у корист Савезне скупштине.

д) Декрети, закони и уредбе са законском снагом

У хијерархији правних аката, уз законе, одмах иза њих по снази, у изворе уставног права спадају и други општи акти који имају снагу опште правне норме. То су тзв. подзаконски акти или различити акти извршне власти, шефа државе и владе, као, рецимо декрети – закони, уредбе са законском снагом које се доносе у посебним приликама, ратном стању и сл. То значи да изузетно и ти подзаконски акти извршне власти могу да буду извор уставног права и то само уколико је уставом предвиђена таква могућност, дато овлашћење за органе извршне власти. То овлашћење извршне власти мора да буде рестриктивно, ограничено само на одређена питања, материју, дакле, ограничено по свом предмету и под контролом законодавног тела. Доношење ових аката од стране извршне власти подлеже контроли и потврди од стране законодавног тела, али је само то овлашћење један изузетак који предвиђа сам устав.